

Tilltro och tvivel i sanning eller förvrängning

Välkomna, mina mycket älskade vänner här. Gudomliga välsignelser strömmar fram och tränger igenom allt det som finns inom och omkring er. Er väg är en välsignad väg. I kvällens föredrag skulle jag vilja tala om en viss fas på denna väg, för denna fas måste komma förr eller senare för alla. Många av mina vänner har i själva verket kommit till detta vägskäl.

Efter att ha investerat avsevärd ansträngning, tid och energi, allteftersom du går igenom ditt inre väsens spiralrörelse, finner du till slut det som hindrar dig. Du finner det som förhindrar dig. Du finner det som är negativt. När du går tillräckligt djupt och letar med tillräcklig skarpsinnighet, upptäcker du också att det som verkligen hindrar dig utgör summan av allting som är negativt och destruktivt i dig. Sinnet vill inte acceptera detta. Sinnet har kokat ihop alla möjliga andra förklaringar till din olycka. Vissa av dessa teorier kan vara giltiga så långt dem bekommer. Sinnet har skapat teorier om sjuklighet, eller neuros, som, även om de är helt riktiga i sig, bortser från det faktum att det är negativiteten som skapar sjukdom och neuros. När idén om den "straffande gudomen" avvisades, behövde mänskligheten tendera mot den motsatta riktningen och omfamna doktriner som frikänner individen från allt personligt ansvar. Ni finner er således vara ett offer.

När du tittar djupt inom dig, efter att ha avlägsnat din motvilja mot att göra det – när du inte längre rättfärdigar och rationaliserar och ser dessa aspekter av dig utan några försköningar där du hatar snarare än älskar, där du separerar dig i ditt försvar snarare än har en öppen tillit, där du tittar bort snarare än ser i vitögat, där du förnekar snarare än bejakar, där du förvränger sanningen snarare än vilar i sanning, då ser du platsen där du skapar olycka och frustration. Det kan inte vara på något annat sätt.

Det mänskliga sinnet har känt till detta i många århundraden, men har missbrukat denna vetenskap och gjort den till ett straffande, auktoritärt dömande som upphöjer dem som dömer och nedsätter dem som döms. Religioner har varit särskilt skyldiga till denna förvrängning. En motreaktion behövde sättas in för att återställa balansen. Alla motreaktioner kommer dock först att gå bortom sanningen in i den motsatta ytterligheten och alla begrepp om synd, ondska och personligt ansvar för den mänskliga olyckan förnekades således. Men nu har det mänskliga tillståndet utvecklats tillräckligt för att återigen se att förvrängning av sanningen, förnekelse av kärleken och negativ

intentionalitet är vad som i slutändan skapar lidande. Och kanske detta faktum nu, utan den auktoritära bestraffningen, helt enkelt kan ses för vad det är.

Det finns ingen smärta som inte på något sätt är resultatet av att sanningen och kärleken förnekas. Det finns ingen smärta som inte i sista hand orsakas av att en andlig lag överträds, en grundläggande oärlighet och någonstans en fientlighet. När ni väl förstår detta, närmar ni er ett vägskäl. Många av er på denna väg har vid det här laget stått ansikte mot ansikte med era grundläggande negativa inställningar, den negativa kärnan, det negativa klustret som utgör en omfattande helhet. Eller det kanske är en serie av negativa aspekter som hänger samman. Det är en pågående kedjereaktion – verkligen en ond cirkel. Ni kanske börjar med idén om att upptäcka era ”problem”. Men när ni talar om problem, hanterar ni i själva verket endast manifestationerna, resultaten, av denna inre negativa kärna. När ni går bortom manifestation på ytan – den problematiska livssituationen – upptäcker ni, inbäddade bakom mur av ett skyddande täcklager, det lägre jagets inställningar, intentioner, tankar, känslor och handlingar. Det är inte lätt att se den negativa kärnan i sin helhet, dess sammanhängande struktur, dess kedjereaktioner av orsak och verkan. Detta kräver, som jag nämnde, ett dedicerat, engagerat, helhjärtat arbete, den absoluta viljan att vara sanningsenlig mot jaget. Men när man väl når denna vägpunkt och till fullo förstår denna negativa kärna, behöver en sekundär fas följa.

Många av er har upplevt detta att se och bli fullt medveten om negativiteten, även att ta fullt ansvar för den och inte längre projicera den utåt. Ni förlorar ert självbedrägeri. Ändå finner ni er märkligt oförmögna, så att säga, att verkligen vilja ge upp den. Och detta är en specifik fas som alla som följer en andlig väg mot förenande förr eller senare måste stöta på.

Av rädsla för att du kanske inte vill, eller inte kan, ge upp det som förvränger kärleken och sanningen i ditt inre universum, måste det vara så att du i viss grad inte ens vill se det fullt ut. En del av dig kan säga ”Jag vet att jag inte kan, att jag inte vill förändras. Så varför skulle jag vilja se det? Jag fortsätter hellre att bedra mig själv”. Detta är ett mycket typiskt hinder. Det är mycket viktigt att inte tillåta det att sätta hinder i er väg.

Ni har arbetat tillräckligt på denna väg för att erkänna dessa motstånd, ifrågasätta missuppfattningarna, arbeta med dem, meditera, åta er nya sätt att vara, be Guds inre nåd att hjälpa er att förändras. Och jag skulle kunna tillägga att mycket förändring redan har ägt rum. Detta vet ni. Flera av er känner er förnyade på ett sätt som ni aldrig skulle ha trott vara möjligt. Livet, i det inre och det yttre, är en helt ny, glädjande, rik upplevelse, bortom era vildaste fantasier. Varhelst detta är fallet, måste vissa inre processer ha ägt rum, som jag nu ska tala om mer ingående för att göra er mer medvetna om dem och för att hjälpa även dem som inte redan har gått igenom dessa processer att göra det. De som har nått fram till det fulla igenkännandet av sin

negativa kärna som skapar deras olycka, deras skuld och självdestruktivitet, men inte kan hitta vägen, kommer att finna detta föredrag inte bara behjälpligt, utan nödvändigt. Det är avsett att hjälpa er att övervinna detta specifika hinder för att förändra, eftersom ni redan har övervunnit så många andra hinder. Och jag försäkrar er mina vänner, när ni väl är i full besittning av verktygen som jag är privilegierad att ge er och som ni är privilegierade att ta i bruk, finns det inte något hinder som inte kan övervinnas. Så är det också med detta hinder.

För just denna större aspekt av eller detta större särskilda hinder på er väg, vill jag tala om de sanna och falska begreppen tilltro och tvivel – om dualiteten som kan förvränga såväl tilltro som tvivel. Detta är ämnet som, om det förstås fullt ut, bör göra nästa steg mycket lättare för dem som har nått fram till detta vägskäl. Detta är viktigt, för om en förändring övervägs innan den obehagliga, motbjudande sanningen helt ses, accepteras och hanteras, kan den inte fungera. En sådan hast skulle bara indikera att du inte vill känna skuldens smärta, att du inte vill acceptera konsekvenserna av att vara negativ och destruktiv. Detta skulle vara en genväg. Ämnet för det här föredraget kan alltså bara tillämpas vid en mycket specifik tidpunkt.

Det populära trosbegreppet i denna era av mänsklighetens utveckling är att det utgör en blind tro på något som man inte på något sätt kan veta, som man aldrig kommer att veta. Det tycks innebära att man bara blint – och, om jag får säga så, ointelligent och godtroget – litar på det utan rim och reson, vanligtvis utifrån önsketänkande, lättja och okunnighet. I dagens intellektuella klimat står tron därför i dålig dager. Om tilltro¹ verkligen vore vad den antas vara enligt detta begrepp, skulle det finnas goda skäl för att göra sig av med den. Om tilltro utgjorde en godtrogen avsaknad av urskillning, skulle den intelligenta personen naturligtvis med rätta vara på sin vakt mot allt som skulle kunna likna tilltro, för man vill inte vara godtrogen, man vill inte vara dum, man vill inte tro på något som inte har någon substans i verkligheten och som aldrig kan upplevas som en sanning. Man stannar därför kvar på en intellektuell plattform, från vilken endast det som kan ses, röras vid, kännas till och bevisas tycks vara verkligt. Och man tar aldrig språnget in i det okända.

Såvida man inte tar språnget in i det okända, kan dock ingen expansion och ingen förändring någonsin ske. Växande och förändring innebär, som ni väl känner till, i själva verket alltid en tillfällig vånda. Du kan inte acceptera våndan om du tror att den utgör ett slutresultat snarare än ett tillfälligt språng där du kommer att landa på fast mark. Den fasta marken är en verklighet av ett nytt slag som du inte tidigare har känt till. Men om du inte överväger denna nya slags verklighet från en sant fast mark där du kan vila och fungera, kan du inte ta språnget.

¹ Det engelska ordet "faith" har i föredragen oftast översatts till "tilltro". I detta föredrag har det dock även översatts till "tro" när det populära trosbegreppet, som beskrivs i detta föredrag, avses. Övers. anm.

Enligt det populära begreppet innebär tro ett bestående tillstånd av blindhet, av att inte veta eller förstå, av att famla i mörkret, sväva i ett grundlöst, överkligt – verklighetslöst, om jag får mynta ett ord – sätt att vara. Det är därför ytterst viktigt att skilja mellan det falska trosbegreppet och det riktiga begreppet tilltro.

Vad är det riktiga begreppet tilltro? Tilltro kräver i själva verket en följd av flera steg eller stadier. Vart och ett av dessa stadier är i hög grad grundat i intelligens och realism. Det första steget skulle vara att överväga ett nytt sätt att fungera, i motsats till att fortsätta i den aktuella negativa kedjereaktionen som har upptäckts. Låt oss anta att du har upptäckt att en väsentlig del av din personlighet fungerar utifrån försvarsinriktade, negativa grundvalar. När du på djupet utforskar ditt sätt att reagera och fungera i livet, upptäcker du till din obehagliga överraskning att dessa sätt att fungera inte är önskvärda för dig eller för andra människor. De är destruktiva och skär av dig från livet. Du inser och vet om detta, men du vet inte hur man annars ska fungera. Att ge upp det enda sättet som du känner till, utan att ha något annat att gå efter, förutom en upphöjd teori, är absolut omöjligt för dig. Det behöver därför finnas en tydlig förståelse för vad du kan förvänta dig av stadierna som behöver gås igenom för att förvärva ett nytt och bättre sätt att fungera och för att leva i en ny och bättre verklighet som sträcker sig bortom det inhägnade nuets snäva gränser.

Det första steget är att överväga ett sådant nytt sätt som en möjlighet. Du vet ännu inte vad detta skulle vara eller hur du skulle kunna göra det, men du överväger att det finns möjligheter som du hittills inte vet någonting om. Om du inte vidgar din tanke på det här viset, kan du inte förvärva ny kunskap, än mindre medvetet förändra de djupare processerna för hur du fungerar. Inga nya idéer skulle någonsin kunna presentera sig för ett mänskligt sinne om inte detta sinne skapade utrymme för denna möjlighet. Om sinnet är stängt för alla nya idéer, kommer inga sådana att inträda. Processen att skapa utrymme för en ny, ännu beslöjad, möjlighet utgör alltså ett väsentligt första steg i utövandet och förvärvandet av tilltro. Det utgör i själva verket *tilltrons första steg – tilltron till att det kan finnas någonting bortom din nuvarande syn*. Men detta är inte på något sätt godtroget eller ointelligent. Helt tvärtom. Vi kommer alla att vara överens om att de som enbart accepterar vad de ser som verkligt, i hög grad saknar intelligens, visdom och fantasi. Deras sinnen är verkligen snäva och begränsade.

Detta kan vara en ny tanke. Ni har kanske aldrig tänkt på tilltro på det här sättet. Men jag försäkrar er, mina vänner, att detta är en absolut förutsättning och en oundgänglig del av tilltrons stadier. En persons tilltro genomgår en utveckling i sig. Den högt utvecklade, integrerade personen kommer att ha uppnått de ytterligare stadierna. Vad jag har beskrivit här utgör språngbrädan, det grundläggande steget på denna särskilda trappa.

Ni säger till exempel: ”Jag inser att det gamla sättet att fungera är destruktivt, negativt, inte önskvärt för mig och andra” – det kan inte vara antingen för dig eller för andra, det kan bara vara båda. ”Jag vet ännu inte att det finns ett annat sätt, och om det finns det, hur det skulle vara. Jag känner inte till ett sådant nytt sätt att fungera på. Men kanske finns det ett annat sätt. Kanske är jag verkligen ett uttryck för en gudomlig verklighet som lever djupt inom mig, även om jag ännu inte har upplevt mig själv som en gudomlig verklighet. Om den möjligheten finns, har den också visdomen att förmedla till mig hur jag kan hitta ett annat och bättre sätt att fungera på i det ena eller andra särskilda området. Jag kommer helt enkelt att vara mottaglig för detta som en möjlighet.”

Detta är en i högsta grad realistisk inställning. Det är en mycket effektiv meditation. Och det har ingenting att göra med en blind tro på något som aldrig kan konstateras som verkligt, som något som inte är grundat i verkligheten. Det är en ärlig, öppen inställning som helt enkelt ger rum för alternativ som ännu inte har upplevts.

Jag har i många andra sammanhang nämnt att detta utgör den outhärliga inställningen som varje seriös vetenskapsman utövar. Det är samtidigt just den vetenskapligt sinnade som sätter tron i dålig dager, på grund av att de har stött på den falska versionen av den. Men de verkliga stegen i tilltro, som gör tilltron till en dynamisk väg i sig, är helt förenliga med sinnets vetenskapliga tankesätt. Att överväga alternativ som ännu är okända är en ärlig inställning. Den är objektiv. Den är ödmjuk. Så det första språnget in i det okända – och in i det nya – sker i denna sinnesstämning. Detta innebär inte att det inte kommer att finnas någon vånda, för all ny upplevelse är kopplad till vånda, men det är en vånda som snabbt och enkelt övervinns.

Om du exempelvis bara känner dig trygg om du utfärdar negativa omdömen, om du hatar och nedsätter andra, kan du tillämpa detta första steg. Du kan överväga att det kanske finns ett annat sätt och öppna dig för nya insikter. Du kommer att upptäcka att du kan vara trygg utan destruktiviteten. Du kan behöva arbeta hårt för att upprätta en sann självaktning – och detta är ett säkert sätt att uppnå det. Men oavsett hur hårt du arbetar, är det alltid värt det, för du betalar bokstavligen med ditt liv för denna negativa slags ”trygghet”.

När du gör detta uppriktigt, trevar och väntar tålmodigt på uppenbarelserna inifrån, kommer du att finna. Det kan du vara säker på. Tiden kommer att infinna sig när du upptäcker det nya sättet att fungera på, där du kan fungera på ett helt nytt sätt, utan konflikt mellan trygghet och självkänsla i falsk bemärkelse – genom att vara negativ och hatande – och öppenhet, positivitet och kärlek.

För att finna denna nya fasta mark som är fri från konflikter, måste du ta språnget in i en okänd, ny möjlighet. Enbart detta att öppna sig för ett nytt alternativ i princip och känna sig redo att

överge ett gammalt och invariant sätt att fungera på, är redan ett litet språng, för du har då, oavsett hur försiktigt, lämnat den gamla trygghetens skenbart fasta grund, som hade sett ut att vara det enda sättet som var möjligt för dig.

Tilltrons andra steg kräver mer av ett språng. Med detta språng öppnar du dig för den gudomliga marken inom dig, så att den kan förse dig med den kunskap som ditt intellekt inte kan finna. Jag sammanfattar helt kort: Det första steget är att skapa utrymme för ett annat sätt att vara än det negativa sättet som du har upptäckt. *I det andra steget tillåter du det gudomliga jaget att förse dig med svaret.* Om du uppriktigt tar detta steg, kommer du att fånga tillfälliga glimtar av det gudomliga inre jaget, hur det är, hur det känns, hur det fungerar. Sedan kommer du att glömma det igen och kastas tillbaka in i negativitetens gamla skenbara trygghet. Du behöver om och om igen treva dig tillbaka genom dessa steg, tills du, för att göra denna nyligen skymtade verklighet till din egen och till en varaktig hemmaplan, tar ett ännu större språng av mod och ärlighet.

Detta utgör det *tredje steget* i tilltrons vågstycke och växande. Det uttrycker: ”Ja, jag har upplevt någonting nytt, men jag kan ännu hålla kvar vid det. Det är ännu inte min egen varaktiga mark. För att göra det till min egen mark, *överlämnar jag mig fullt ut till den större verkligheten i universum.* Jag släpper de kända säkerhetsventilerna, egots välbekanta vanor för att hitta trygghet och självuppfyllelse på åtminstone delvis negativa sätt. *Jag överlämnar mig till den gudomliga makten och låter den vägleda mig.* Jag dedicerar mitt liv till sanningen och kärleken för deras egen skull.” Detta är det stora språnget – ett språng som måste upprepas många gånger, tills det inte alls är ett språng och du inser att det bara såg ut på det sättet i det lilla egots fiktiva separation.

Vid denna punkt befinner du dig inte längre i det helt okända, eftersom du hade erhållit glimtar av verkligheten under loppet av det andra steget. Om du verkligen frågar dig själv med hela ditt sinnes logik och förnuft som du har till förfogande, kommer du att se att du egentligen inte tar någon särskild risk. Om det inte finns något sådant som en gudomlig verklighet, vad har du att förlora på att lita på det? Du skulle inte upptäcka något annat än vad du redan vet. Men om du faktiskt skulle upptäcka att den finns, om dess yttringar inte är någon illusion, då är överlämnandet till den sannerligen det enda kloka och förnuftiga att göra. Detta att överlämna sig till den kommer då endast tillfälligt att framstå som att du avsäger dig din jagförnimmelse². Snart kommer du att upptäcka att vad du alltid uppfattade som att det utgjorde din jagförnimmelse, är det mest beroende och svaga av alla tänkbara sätt att vara. Upptäcker du inte ständigt ditt beroende av andra människor som är lika okunniga och famlande som du själv? Men detta att överlämna sig till det gudomliga livet kommer att göra dig medveten om att i detta finns din verkliga identitet i vilken du kommer att finna en ny trygghet, nya fröjder och välbehag, en ny kreativitet som du ännu inte vet någonting om. Först då upptäcker du den sanna och fulla

² Eng. "selfhood". Övers. anm.

jagförnimmelsen – efter att du har tagit språnget in i det egna överlämnandet till det högre Jaget som verkligen är du i bästa bemärkelse.

Eftersom den gudomliga verkligheten utgör sanning och kärlek, *måste sanning och kärlek vara det motto som du helt överlämnar hela ditt väsen till*. När du kommer till denna punkt, kommer du att se att alternativen är enkla. Detta att inte överlämna sig till sanningen och kärleken som gudomliga egenskaper, till den gudomliga viljan, grundar sig nästan uteslutande i själviskhet och fåfänga – vad andra kommer att tänka om dig går med andra ord före beaktandet av sanning och kärlek. Du överger inte den lilla omedelbara fördelen för sanningen och kärlekens skull. Du tar därmed inte språnget i tilltro: Genom att vara sann mot den gudomliga viljan, mot sanningen och kärleken, kommer mer djupgående ”fördelar” på alla nivåer att uppstå. Du kanske inte märker resultatet omedelbart, förstås, för du behöver ta detta språng in i det okända för sanningen och kärlekens skull, för Guds viljas skull.

Dedicera hela ditt liv, alla dina handlingar, alla dina riktningar, alla dina mål till sanningen och kärleken som i grunden är gudomliga utmärkande egenskaper och uttryck, inuti och utanför dig. Detta utgör det större språnget som kommer att föra dig till ny mark – den gudomliga marken. Det kommer att föra dig till en ny verklighet så vitt expanderad att det trotsar din nuvarande fantasi. Ni kan ännu inte ens föreställa er vad det innebär att fungera utan konflikter eftersom ni är så vana vid att leva i ständig konflikt att ni omedvetet tar konflikter för givna och inte känner till något annat. Ni lider av så många konflikter när ni inte följer sanningen och kärleken. De sliter er itu, men det är endast när ni gradvis växer i er egen medvetenhet som ni blir inställda på att se detta – i början utan att veta exakt vad problemet är och hur livet skulle kunna förändras. Jag ger er nu en nyckel. Dessa konflikter drar ut er livskraft och stryper den. Det behöver inte vara så om ni tar språnget till sanningen och kärleken som den yttersta anledningen till att vara i ditt eget liv.

När du gör detta konsekvent, når du fram till *det fjärde steget*, där *tilltron blir en upplevd verklighet*, där den redan utgör ett bevisat faktum som är så tryggt förankrat inom dig att ingen kan ta bort den. Skillnaden mellan detta tillstånd och de första glimtarna som erhålls i det andra steget, är att du vet att dessa glimtar är verkliga – mycket verkliga – när de händer dig, men när du sjunker tillbaka och förlorar detta ”nådens tillstånd” som det är ofta kallas, tvivlar du igen och tror att det kanske var en illusion eller fantasi eller tillfällighet. Eller du föreställer dig att du har drömt hela saken och att de påtagliga sakerna som hände skulle ha hänt ändå. Här kommer det falska tvivlet in, som vi strax ska tala om.

I det fjärde steget upplever man inte alls detta. Det du har erhållit förblir din verklighet. Du vet att det är mer verkligt än någonting annat du någonsin har upplevt och känt. Även om du förlorar detta goda tillstånd tillfälligt och måste återgå i spiralrörelsen till återstoden av negativiteten, vet

du alltid i detta stadium vad som är verkligt och vad som är falskt. Det finns inte längre någon förvirring. Du känner nu till härligheten i Guds sanning.

Denna nyligen uppenbarade verklighet trotsar det lilla sinnets snäva gränser. Den står på en mycket fastare mark än detta. Om hela världen konfronterar den yttre verkligheten som du upplever, kanske du börjar tvivla på den, men du kan inte längre tvivla på det inre universumets verklighet som du har erhållit som din hemmaplan, som ett resultat av ditt konsekventa överlämnande till det. När du har nått fram till det fjärde steget i tilltrons vågstycke, kan du aldrig tvivla på denna verklighet. Bevisen och upplevelserna är alltför verkliga; de knyter samman alla lösa trådar på ett sätt som fantasin aldrig skulle kunna åstadkomma. Fly inte bort från den tillfälliga våndan som språnget till en okänd ny verklighet framkallar. Gör det för sanningen och kärlekens skull. Eller, om du vill, för Guds skull – ditt eget, inre gudsjag.

Låt oss nu titta på den andra sidan av denna dikotomi: frågan om tvivel. Tvivel finns förstås i en riktig och konstruktiv bemärkelse, för om du levde utan tvivel, skulle du verkligen vara godtrogen. Detta skulle passa in i kategorin för den felaktiga och förvrängda versionen av tilltro. Godtrogenhet, avsaknaden av rätt slags tvivel, inrymmer också många negativa aspekter. Den inrymmer önsketänkande, att inte vilja acceptera och hantera obehagliga aspekter av jaget eller andra eller livet i allmänhet. Detta kommer från lättja. Den som inte tvivlar på rätt sätt vill undvika ansvaret att fatta beslut, göra val och upprätta autonomi.

Den som tvivlar på rätt sätt rör sig i riktning mot tilltro och befinner sig i tilltro. Men den som tvivlar på fel sätt skapar en oerhört stor splittring. Frågan som här uppstår är inte bara vad du tvivlar på, utan också på vilket sätt du tvivlar och varför du tvivlar. Vilka är de verkliga motiven för att tvivla? Du tvivlar exempelvis på att det finns en överlägsen intelligens, en skapande universell ande. Med den här inställningen hävdar du att du tvivlar, men du menar egentligen att du "vet" att den inte finns – vilket naturligtvis är omöjligt, för du kan inte veta detta. Den är också oärlig, eftersom du tar dina mycket begränsade nuvarande uppfattningar som den slutliga verkligheten. Ett sådant uttalande innehåller dessutom alltid en ytterligare oärlighet – och den består i det dolda intresset i en sådan övertygelse. Den är lika personligt färgad av önsketänkande som den felaktiga tilltron. Det finns många orsaker till detta personliga intresse, som exempelvis rädslan för att en dag behöva konfrontera det som personligheten desperat nu undviker att konfrontera. Det finns ett önsketänkande om att tro att livet slutar, att ingenting har någon rim och reson, för då finns det ingenting som spelar någon roll oavsett. Det finns alltså en "tro" på en icke-Gud för att kunna hoppas på att det inte finns några konsekvenser.

När människor förnekar värdet av en andlig väg där jaget konfronteras, även om man kanske inte förnekar Guds existens, hyser detta också ett hopp om att en sådan konfrontation kan undvikas, att

den är onödig. Detta slags tvivel betvivlas sällan. Det rättfärdigas alltid med ”detta råkar vara min övertygelse, som är lika bra som din” och presenteras som om man har kommit fram till detta slags antagande på ett verkligt ärligt och djupt sätt.

Om du tvivlar på något som du inte vill veta – oavsett av vilken anledning – då är ditt tvivel oärligt. Detta felaktiga slags tvivel har mycket gemensamt med den felaktiga slags tilltron. Båda styrs av önsketänkande. De som är stolta över sitt tvivel för att de inte vill framstå som godtrogna i andras ögon, tvivlar nästan aldrig på sitt eget tvivel. Ni måste alltså ifrågasätta era tvivel. Har du ett personligt intresse i vad du tvivlar på? Vilka är de ärliga skälen till ditt tvivel? Vilka verkliga överväganden grundar du uppriktigt dessa tvivel på? Om du tvivlar på ditt tvivel, om du ifrågasätter det, kommer du att nå fram till sanningen som styr dig i detta avseende och du närmar dig därmed tilltro.

Om du tvivlar på andra – snarare än på dina egna motivationer, förvrängningar och åsikter, dina subjektiva bedömningar och negativa aspekter – förnekar du sanningen i dig själv. Först när du vilar i din sanning kan du förlora självtvivlet som gnager bakom misstankarna och tvivlet du hyser om andra. Detta projicerade självtvivlet får inte förväxlas med en sann intuition och förnimmelse, som känns mycket annorlunda och leder till ett helt annat uttryck och utbyte. Om du använder falsk intelligens för att underbygga ditt tvivel, din misstro och dina misstankar, för att undvika självkonfrontationens obehag, skapar du en större klyfta mellan dig och verkligheten och därmed mellan dig och sanningen. Du frambringar därmed lidande och missnöje och en vag oro som du inte kan identifiera.

Vi har här en typisk dualistisk bild. Vi har synbarligen två motsatser – tilltro och tvivel. Religionen kommer lättvindigt att säga att tilltro är ”rätt” och tvivel är ”fel”. Intellektuellt sinnade människor kommer lika lättvindigt att säga att tilltro är ”fel” och tvivel är ”rätt”. De två fraktionerna träter. Vardera anser sig ha rätt; den sitter på sanningen. Det finns dock en verklig och en falsk version på båda sidor. I den verkliga versionen är inte tilltro och tvivel ömsesidigt uteslutande motsatser. De kompletterar varandra. Det verkliga slags tvivlet väljer, väger, särskiljer, trevar efter sanningen – undflyr inte det mentala arbetet att hantera verkligheten. Detta leder till tilltrons olika steg. I vart och ett av dessa steg är rätt slags tvivel nödvändigt. När du till exempel tvekar att ta språnget, måste du tvivla på din rädsla och på ditt antagande om att denna rädsla kan vara den slutgiltiga verkligheten. När du tenderar mot den lata slags tilltron, måste tvivlet väcka dig till en mental aktivitet. När du tenderar att tvivla på det destruktiva sättet, måste tilltron skydda dig från att sjunka ner i det och utradera de ögonblick av sanning som du redan har upplevt.

Det finns en nyckel till hur man alltid kan finna enheten, rätt slags tilltro och rätt slags tvivel, och därmed komma ut ur malplacerad tilltro och malplacerat tvivel. Jag har gett er denna nyckel. Den består i er hängivenhet till sanningen och kärleken. Långt innan ni upplever och därför tror på en gudomlig ande som styr och lever i allting som är, kan ni tryggt använda sanningen och kärleken som era vägvisare, som era rättesnören för att styra era liv, att överlämna sig till, för att släppa taget om något som inte är sanningsenligt eller kärleksfullt till förmån för det som är sanningsenligt och kärleksfullt. När du gör *sanningen och kärleken till centrumet för allting du gör*, kommer du att uppleva Gud som lever i det inre, styrkan, hälsan och kunnandet för att lösa alla dina problem och för att komma ut ur de negativa aspekterna som du tycks vara inlåst i och oförmögen att ge upp. Detta vågstycke i tilltro är rörelsen som kombinerar tilltro och tvivel som en kompletterande helhet i sanningens och kärlekens tjänst.

Jag ska nu lämna er med den gudomliga andens välsignelser, som lever inom var och en av er. Tro på denna ande, ha tilltro till att den finns och den kommer att ge sig till känna för er. Den är i själva verket den största verklighet som finns. Ingenting skulle kunna vara mer verkligt och mer omedelbart. Ni är alla välsignade, alla ni.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-10-12